

Sygn. akt VII U 586/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Protokolant: Ewa Sęk

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2015 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy M. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o przeliczenie wysokości emerytury

na skutek odwołania M. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 6 marca 2015 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Odwołująca M. L. w dniu 17 marca 2015 r. wniosła do Sądu, za pośrednictwem organu rentowego, odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 6 marca 2015 r., znak: (...), na mocy której organ rentowy odmówił przeliczenia wysokości świadczenia emerytalnego. Ubezpieczona podniosła, że na początku pobierała rentę inwalidzką. W momencie ukończenia przez nią 60-tego roku życia, przeszła na powszechną emeryturę. W związku z podejmowaniem pracy przez okres pobierania świadczeń z organu rentowego, odwołująca wniosła o przeliczenie kolejnych trzydziestu miesięcy do wysokości emerytury (k. 2 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 6 marca 2015 r. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że odmówił odwołującej przeliczenia wysokości świadczenia, ponieważ emerytura przysługująca w powszechnym wieku emerytalnym została przyznana, a przepisy nie przewidują możliwości przyznania świadczenia w oparciu o inne kryteria.

W związku z powyższym, zdaniem organu rentowego, możliwość przyznania emerytury po emeryturze dotyczy przypadku, w którym osoba wcześniej uprawniona do takiego świadczenia, spełniła warunki wymagane do ustalenia świadczenia na podstawie innego przepisu. W konkluzji uzasadnienia ZUS stwierdził, że odwołująca pobierała świadczenie

w powszechnym wieku emerytalnym, co za tym idzie nie można ustalić jego wysokości

z uwzględnieniem kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia kolejnego wniosku o to świadczenie (k. 3 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni M. L. urodzona w dniu (...) złożyła wniosek w dniu 8 października 1996 r. o rentę inwalidzką. Do wniosku dołączyła kwestionariusz wraz z dokumentami potwierdzającymi okresy składkowe i nieskładkowe jej zatrudnienia (k. 1-13 a. r. tom I). Decyzją z dnia 7 listopada 1996 r., znak: (...) organ rentowy przyznał prawo do pobierania renty inwalidzkiej od dnia 13 września 1996 r. (k. 28 a. r. tom I). Natomiast decyzją z dnia 22 marca 2014 r., znak: (...), ZUS wstrzymał dalszą wypłatę renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 lutego 2004 r. (k. 93 a. r. tom I).

Odwołująca w dniu 24 lutego 2004 r. złożyła wniosek o wcześniejszą emeryturę (k. 1 a. r. tom III). Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał kolejną decyzję z dnia 22 marca 2004 r., znak: (...), którą przyznał ww. świadczenie M. L. od dnia 1 lutego 2004 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru renty w wysokości uwzględniającej kolejne waloryzacje przypadające w okresie po ustaleniu prawa do renty. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 120,02%. Do wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 35 lat i 9 miesięcy okresów składkowych oraz 2 lata i 6 miesięcy okresów nieskładkowych. Przy ustalaniu wysokości emerytury uwzględniono do obliczenia składnika emerytury wynoszącego 24% kwoty bazowej, kwotę bazową obowiązującą 1 lutego 2004 r. oraz do obliczenia składnika emerytury przysługującego za okresy składkowe i nieskładkowe, podstawę wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy, w wysokości uwzględniającej waloryzacje przeprowadzone od dnia 1 lutego 2004 r. (k. 7 a. r. tom III).

Wysokość wcześniejszej emerytury była wielokrotnie waloryzowana z uwagi na zatrudnienie odwołującej na podstawie umowy zlecenia w (...) Przychodni (...) w N. od dnia 2 czerwca 2008 r.

W dniu 13 września 2007 r. odwołująca złożyła wniosek o przyznanie emerytury w związku z ukończeniem w dniu 28 września 2007 r. 60-tego roku życia. Poinformowała również, że po przejściu na wcześniejszą emeryturę przepracowała powyżej trzydziestu miesięcy (k. 1 a. r. tom IV). Decyzją z dnia 10 października 2007 r. ZUS przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury od dnia 28 września 2007 r. z adnotacją, że nie ma podstaw do zastosowania art. 53 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 j. t.) przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury z uwagi na brak podlegania przez co najmniej trzydzieści miesięcy ubezpieczeniom społecznym lub ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu po dniu 1 lutego 2004 r. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto podstawę wymiaru renty oraz 37 lat i 4 miesiące okresów składkowych, a także 2 lata i 6 miesięcy okresów nieskładkowych. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 120,02% (k. 23 a. r. tom IV).

Ubezpieczona M. L. w dniu 30 września 2014 r. złożyła wniosek o emeryturę. ZUS decyzją z dnia 26 listopada 2014 r., znak: (...) odmówił prawa do przeliczenia składnika socjalnego w postaci 24% kwoty bazowej, ponieważ na wniosek z dnia 13 września 2007 r. decyzją z dnia 10 października 2007 r. przyznana została odwołującej emerytura na podstawie art. 27 ustawy o emeryturach i rentach po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego wynoszącego dla kobiet 60 lat (k. 1-9 a. r. tom V).

W dniu 11 lutego 2015 r. odwołująca złożyła kolejny wniosek o przeliczenie świadczenia (k. 21 a. r. tom V). Decyzją z dnia 6 marca 2015 r., znak: (...) ZUS odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że na podstawie art. 27 ustawy o emeryturach i rentach M. L. pobiera świadczenie emerytalne po ukończeniu powyższego wieku emerytalnego wynoszącego 60 lat. W związku z powyższym odmówił prawa do przeliczenia składnika socjalnego w postaci 24% kwoty bazowej (k. 23 a. r. tom V).

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz w aktach ubezpieczeniowych, którym Sąd dał wiarę w całości, albowiem żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich rzetelności oraz

autentyczności i nie było przesłanek, aby odmówić im przymiotu wiarygodności. Sąd stwierdza również, że zgromadzony materiał dowodowy nie budził żadnych wątpliwości i był wystarczający do wydania rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. L. od decyzji organu rentowego z dnia 6 marca 2015 r., znak: (...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r., nr 39, poz. 353 ze zm.) zwana dalej „ustawą”

w obowiązującym stanie prawnym na dzień wydania decyzji o przyznaniu emerytury odwołującej, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn;
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

W myśl art. 53 ust. 1 ustawy (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 j. t.) emerytura wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz
 - 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
 - 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych
- z uwzględnieniem art. 55.

2. Przy obliczaniu emerytury okresy, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy.

3. Emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury.

4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Art. 21 ust. 1 ustawy stanowi, że podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi:

- 1) podstawa wymiaru renty - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo
- 2) podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15.

Wedle art. 27 ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn;
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

2. Przepis ust. 1 pkt 1 stosuje się przy ustalaniu podstawy wymiaru:

1) emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury;

2) renty z tytułu niezdolności do pracy dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do tej renty albo do emerytury.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było, że wnioskodawczyni pobierała od 1 lutego 2004 r. wcześniejszą emeryturę, a po nabyciu tego świadczenia, z dniem 28 września 2007 r. nabyła prawo do emerytury. Odwołująca, nie pozostając w zatrudnieniu przez co najmniej 30 miesięcy w dacie nabycia prawa do świadczenia emerytalnego począwszy od przyznania wcześniejszej emerytury, nie nabyła prawa do zastosowania art. 53 ust. 4 ustawy przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury. W związku z przepracowaniem wymaganych 30 miesięcy na podstawie umowy zlecenia po przyznaniu prawa do powszechnej emerytury, ubezpieczona wystąpiła ponownie z wnioskiem o przeliczenie świadczenia. Sąd doszedł do przekonania, że obowiązujące przepisy prawne nie dopuszczają możliwości ponownego obliczenia świadczenia na podstawie art. 53 ust. 4, ponieważ emerytura w powszechnym wieku emerytalnym została przyznana. Zgodnie bowiem z linią orzeczniczą Sądu Apelacyjnego, „niemożliwe jest natomiast - jak tego żąda wnioskodawczyni - skorzystanie

z możliwości przeliczenia emerytury na podstawie art. 53 ust. 4 w sytuacji pozostawania

w ubezpieczeniu co najmniej 30 miesięcy, już po nabyciu prawa do emerytury

z powszechnego wieku emerytalnego. Żadne bowiem z przepisów ustawy o emeryturach

i rentach z FUS nie przewidują takiej możliwości. Przepis zaś art. 53 ust. 3 i 4 ustawy został wprowadzony w celu wyraźnego unormowania kwestii kwoty bazowej osób pobierających tzw. wcześniejszą emeryturę, przechodzących następnie na emeryturę w związku

z osiągnięciem wieku emerytalnego i ma on "jednorazowe" zastosowanie." (wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 19 listopada 2013 r., sygn. akt III AUa 203/13).

Fakt, że odwołująca podlegała ubezpieczeniu po przyznaniu jej emerytury, może mieć jedynie wpływ na zwiększenie okresów składkowych i nieskładkowych, co zresztą organ rentowy czynił, dokonując w kolejnych decyzjach przeliczeniowych ponownego ustalenia wysokości emerytury poprzez doliczenie w podstawie wymiaru świadczenia nieuwzględnionych dotychczas okresów pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: (...)

(...)